

øvrigt mener vi, at samtlige kommunernes ønsker til finansministeren her til sommer skal opfyldes fuldt og helt, og i øvrigt skal gælden bringes ned, og alle skal have det bedre her i landet?

Det er ikke det mest troværdige regeringsprogram, jeg har hørt om, og jeg er sikker på, at OSCE, OECD og Europa vil blive dybt rystet, hvis det har bredt sig uden for landets grænser. Det er ikke ansvarligt. Det hænger ikke sammen. Regeringspartierne ved det. De tidligere regeringspartier ved det inderst inde godt; og hvis de ikke ved det, så er der virkelig et problem – ikke for os, men for partiet Venstre og Det Konservative Folkeparti.

Jeg vil sige tak til de partier, der undervejs igennem året alligevel trods alt har påtaget sig ansvar og medansvar.

Jeg vil også sige tak til dem, der ikke er her i Folketinget i dag: til dansk erhvervsliv, til de tusindvis af virksomheder og til de tusindvis af medarbejdere, fagbevægelse, arbejdsgivere, der påtager sig ansvaret i disse måneder.

Vi har sat en ny dagsorden på arbejdsmarkedet, og jeg håber meget, det vil lykkes os – og jeg tror, det vil lykkes os. Vi taler om virksomhedernes sociale og menneskelige ansvar. Vi taler om, at vi i et nyt, meget spændende samspil mellem regeringen og parterne på arbejdsmarkedet kan gøre vores arbejdsmarked i Danmark endnu mere rummeligt, endnu bredere, så flere mennesker, der måske ikke er 100 pct. effektive, men kun 70 pct., kan være der, kan arbejde der.

Og vi taler om den offensive positive vej som et alternativ til fjernelse eller nedskæringer af efterlønnen, nemlig at mennesker, selv om de bliver ældre, kan forblive lidt længere på arbejdsmarkedet, hvis vi indretter os rigtigt og klogt.

Vi taler derfor også om, at den nye sociale bistandslov, som socialministeren så flot har håndteret, nu skal løftes i praksis og i det virkelige liv. Og jeg vil gerne i dag indtrængende opfordre danske virksomheder og dansk fagbevægelse til at tage godt imod de mennesker, der med den lov som afsæt har fået nye håb, byggede på rettigheder og pligter. Pligterne er der, men så må rettighederne jo også være der: rettigheder til uddannelse og rettigheder til job.

Det her land kan godt, det har vi vist før. Det har vi vist i de forgangne fire år.

Det er rigtigt, at konkurrencen internationalt bliver stærkere og stærkere. Det er rigtigt, at nye

arbejdspladser i Østasien truer os. Det er også rigtigt, at ny konkurrence fra Japan og USA gør det samme.

Men se, der har altid været en plet på Jorden, hvor lønnen var lavere end i Danmark, og det har altid været sådan, at fattige lande med rette har kunnet stille krav om at få nogle arbejdspladser, som de kunne håndtere, som de kunne bære.

Vi skal ikke konkurrere med inderne om at producere bomuldsskjorter til det indiske hjemmemarked. Vi skal ikke konkurrere med østasiaterne om at producere til en lavere løn. Vi skal konkurrere på det, vi er bedst til: vidensintensiv produktion, høj uddannelse, vores evne til at forny os, vores evne til at bevæge os, evne til at optage ny viden, forskning i ny produktion, konkurrence, design og leverancer. Det er dér, vi skal være de fremmeste. Det er dér, vi skal være de første.

Jeg vil derfor også udtale håbet om, at når vi tager fat efter sommerferien, får vi en god debat om, hvad der er den reelle udfordring i den globale konkurrence.

Danmark kommer til at aflevere flere arbejdspladser til den tredje verden, præcis som vi har gjort det i de forgangne fire år. Og læg mærke til én ting – bare til eftertanke for dem, der med rette er optaget af den globale internationale udfordring: det tal, jeg nævnte før, de 100.000 nye arbejdspladser, der er blevet skabt i Danmark, er jo et nettotal, og bag det nettotal ligger voldsomme bruttoforydninger. Vi har afleveret arbejdspladser til udlandet, til Polen, til Østeuropa, til Asien, til Japan og andre steder, ja, men vi har fået langt, langt flere arbejdspladser.

Vi har sat os i spidsen for en solidaritet, der er langtidsholdbar, fordi den bygger på det bedste: dygtiggørelsen, den positive konkurrence, forskningen, udviklingen og et bevægeligt og harmonisk arbejdsmarked. Vi har valgt den positive arbejdsstrategi og ikke den fattige arbejdsstrategi.

Jeg glæder mig til i samlingen, der begynder efter sommerferien, at videreføre den linje, regeringen har fastholdt, og jeg glæder mig til at gøre det i et offensivt, åbent og fleksibelt samarbejde med samtlige Folketingets partier.

Torben Lund (S):

Jamen jeg kan da så starte med at takke statsministeren for redegørelsen, og jeg kan sige, at den levede helt op til mine forventninger til statsministerens redegørelse; så må de øvrige ordførere